

Sygn. akt III U 243/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce Wydział III

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Bożena Bielska

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2013r. w O.

sprawy z odwołania S. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 7 marca 2012 r. **nr** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje S. C. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lutego 2012 roku do 31 stycznia 2014r.,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt II U 243/12

UZASADNIENIE

S. C. (1) w dniu 22.03.2012r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 07.03.2012r., odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W odwołaniu wskazał, że Lekarz Orzecznik ZUS uznał go za częściowo niezdolnego do pracy, a Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że nie jest niezdolny do pracy, wydano więc dwa sprzeczne orzeczenia co do jego stanu zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie wskazując, że orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 23.01.2012r., uznające odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy zostało zakwestionowane w trybie nadzoru przez Zastępcę Głównego Lekarza Orzecznika. S. C. (1) został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 24.02.2012r. uznała odwołującego za zdolnego do pracy i wobec tych ustaleń zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

S. C. (1) w okresie od dnia 25.01.1999r. do dnia 31.01.2012r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 11.01.2012r. odwołujący złożył w Oddziale ZUS wniosek o ustalenie dalszych uprawnień do renty. W toku rozpoznawania tego wniosku ZUS skierował S. C. (1) na badania lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 23.01.2012r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy na okres do 30.11.2015r. Powyższe orzeczenie zostało zakwestionowane w trybie nadzoru przez Zastępcę Głównego Lekarza Orzecznika. S. C. (1) został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 24.02.2012r. uznała go za zdolnego do pracy.

W konsekwencji ZUS w dniu 07.03.2012r. wydał zaskarżoną decyzję, odmawiającą prawa do renty.

Odwołanie S. C. (1) w ocenie Sądu jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy

Kwestią sporną w sprawie było to, czy S. C. (1) w dalszym ciągu jest osobą niezdolną do pracy.

W celu wyjaśnienia tej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii, reumatologii, gastrologii, pulmonologii i laryngologii.

Biegły z zakresu kardiologii J. K. rozpoznał u odwołującego podejrzenie istnienia stabilnej choroby wieńcowej, chwilne nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane oraz niewielkie fale zwrotne przez zastawki aortalną i mitralną. Biegły wskazał, iż nie zaobserwował u odwołującego istotnych przedmiotowych odchyleń w zakresie stanu kardiologicznego, a odwołujący jest wydolny krążeniowo, dlatego jest zdolny do pracy.

Biegła z zakresu reumatologii K. W. stwierdziła u odwołującego chorobę zwyrodnieniową stawów kręgosłupa i stan po operacji przepukliny dyskowej L5/S1 kręgosłupa w 1995r. oraz wskazała, iż istniejące dysfunkcje w zakresie układu ruchu nie są podstawą do uznania przynajmniej częściowej niezdolności do pracy z przyczyn reumatologicznych.

Biegły laryngolog M. P. stwierdził u odwołującego obustronne nieznaczne stopniu upośledzenie słuchu typu odbiorczego z szumami usznymi i stwierdził, iż z przyczyn laryngologicznych nie jest on niezdolny do pracy.

Biegły z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii - M. W. rozpoznał u odwołującego zapalenie błony śluzowej żołądka, przepuklinę rozworu przełykowego, przebytą grzybicę przełyku, polipektomię endoskopową polipa jelita

grubego oraz appendektomię. Zdaniem biegłego schorzenia te, przy dobrym stanie odżywienia odwołującego i bez innych objawów niedoborowych, wymagają okresowego leczenia ambulatoryjnego, ale nie uzasadniają jakiejkolwiek niezdolności do pracy, odwołujący jest leczony ambulatoryjnie, objawowo.

Biegły z zakresu pulmonologii R. C. nie wydał natomiast stanowczej opinii w przedmiocie niezdolności do pracy. Po zbadaniu S. C. (1) i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną biegły rozpoznał u odwołującego astmę oskrzelową. Wskazał, że w 2001r. odwołujący był diagnozowany szpitalnie z powodu przewlekłego kaszlu po przebytej grypie, rozpoznano wówczas nadreaktywność oskrzeli u osoby z zespołem zatokowo-oskrzelowym. Spirometrycznie

stwierdzono tylko obturację drobnych oskrzeli. Testy alergiczne wypadły ujemnie, wdrożono leki wziewne. Ponowna hospitalizacja miała miejsce w 2002r. w celu kontroli i diagnostyki z podejrzeniem guza wnęki płuca lewego - rozpoznano wówczas astmę oskrzelową łagodną; wykluczono obecność guza. Od tego czasu odwołujący z powodu astmy nie wymagał hospitalizacji i pilnej interwencji medycznej. Pozostaje pod opieką poradni chorób płuc - wizyty przeciętnie co 1-2 m-ce. Obecnie skarży się na suchy kaszel z dusznością, duszność wysiłkową - bez potrzeby zatrzymania się może wejść 1 ,5 piętra lub przejść ok. 500m. Przyjmuje leki wziewne dooskrzelowe i donosowe regularnie i doraźnie codziennie dooskrzelowe. Biegły wskazał, że w ostatnim badaniu RTG klatki piersiowej z dnia 14.01.2011r. stwierdzono w płucach wzmożony rysunek podścieliska łącznotkankowego. Badanie spirometryczne z dnia 12.03.2010r. jest wykonane niepoprawnie i nie nadaje się do interpretacji.

Biegły w toku badania przedmiotowego stwierdził nad płucami obustronnie nadmiernie jawny odgłos opukowy i zaostrozony szmer pęcherzykowy, bez wydłużonego wydechu i bez szmerów dodatkowych. Biegły wskazał również, że dla sformułowania w pełni obiektywnie udokumentowanych wniosków końcowych, konieczne jest przedstawienie przez odwołującego aktualnego wyniku spirometrii z próbą rozkurczową (przed i po podaniu leku rozkurczającego oskrzela).

Do powyższej opinii zastrzeżenia w zakresie opinii biegłych z zakresu gastroenterologii, kardiologii i reumatologii wniósł S. C. (1), do zastrzeżeń załączył także wynik badania spirometrycznego z dnia 19.12.2012r. Następnie odwołujący złożył także audiogramy.

W konsekwencji Sąd postanowieniem z dnia 22.01.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy, kardiologa, pulmonologa i laryngologa celem wskazania czy odwołujący w okresie od 1.02.2012r. był chociażby częściowo niezdolny do pracy.

W opinii z dnia 26.04.2013r. biegli: ortopeda G. K., kardiolog B. G., pulmonolog E. K. i laryngolog A. S. rozpoznali u odwołującego nadciśnienie tętnicze, łagodne zaburzenia rytmu nad i komorowe, stenokardię, dyskopatię L/S, stan po złamaniu kostki bocznej goleni prawej, astmę oskrzelową bez zaburzeń w spirometrii, obustronny niedosłuch odbiorczy, szумы uszne oraz nieżyt trąbek słuchowych.

Zdaniem biegłych odwołujący jest nadal częściowo niezdolnym do pracy na 2 lata.

W uzasadnieniu biegli wskazali, że podstawą stwierdzenia niezdolności jest schorzenie laryngologiczne. Wprawdzie odwołujący ma słuch wydolny socjalnie, lecz obustronny niedosłuch odbiorczy i szумы uszne powodują, że przeciwwskazana jest praca na wysokości, w hałasie i przy maszynach w ruchu, a do takich stanowisk pracy należy stanowisku kierowcy.

W ocenie biegłych pozostałe stwierdzone schorzenia nie powodują niezdolności do pracy. Nadciśnienie tętnicze poza przerostem ścian i nieznacznym powiększeniem lewej komory w badaniu echokardiograficznym nie dało istotnych powikłań narządowych ani niewydolności, przeprowadzony test wysiłkowy wskazał na dobrą tolerancję wysiłku i dobrą rezerwę wydolnościową układu krążenia. Także dyskopatia L5/S1 bez objawów korzeniowych bez objawów ubytkowych nie powoduje niezdolności do pracy, podobnie jak astma oskrzelowa bez zaburzeń w spirometrii.

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł organ rentowy. W piśmie z dnia 29.05.2013r. podniósł, iż z opinią biegłej otolaryngolog trudno się zgodzić tym bardziej, gdy inny biegły otolaryngolog opiniujący w tej sprawie nie stwierdza z przyczyn otolaryngologicznych niezdolności do pracy. Zdaniem ZUS analiza akt wykazuje, że brak jest w aktach i w opiniach biegłych obiektywnego badania otolaryngologicznego oceniającego stan narządu słuchu i narządu równowagi. W aktach są więc dwie wykluczające się opinie biegłych otolaryngologów.

W konkluzji organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego otolaryngologa.

Sąd uwzględnił ten wniosek i postanowieniem z dnia 13.06.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu laryngologii i medycyny pracy, celem wskazania, czy odwołujący jest zdolny do wykonywania pracy zgodnej z

posiadanymi kwalifikacjami robotnika transportowego, robotnika w zakładzie produkującym azbest i kierowcy samochodu ciężarowego.

W opinii z dnia 22.07.2013r. biegły z zakresu otolaryngologii T. S. i biegła z zakresu medycyny pracy H. P. rozpoznali u S. C. (1) obustronny niedosłuch zmysłowo-nerwowy, astmę oskrzelową, nadciśnienie tętnicze, stenokardię i dyskopatię L-S.

Zdaniem biegłych obustronny niedosłuch stwierdzony u odwołującego jest przeciwwskazaniem do pracy na wysokości w hałasie oraz zawodowego prowadzenia pojazdów mechanicznych. Biegli wskazali, że odwołujący nie może być kierowcą samochodu ciężarowego, może natomiast wykonywać pracę robotnika transportowego, robotnika w zakładzie produkującym azbest i prace ślusarza.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń.

Oceniając w/w materiał dowodowy Sąd uznał, że S. C. (1) wykazał spełnienie przesłanki niezdolności do pracy.

Poza sporem jest, że odwołujący w okresie od dnia 25.01.1999r. do dnia 31.01.2012r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy a obecnie zaskarżona decyzja została wydana w toku rozpoznawania kolejnego wniosku o przedłużenie uprawnień do renty, który odwołujący złożył w dniu 11.01.2012r.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, iż dla przyznania uprawnień do renty na okres od 01.02.2012r. odwołujący powinien był wykazać, że jego stan zdrowia nie poprawił się i w dalszym ciągu jest osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Zdaniem Sądu przesłanka ta została wykazana.

Z wyjaśnień odwołującego wynika, iż S. C. (1) ma wykształcenie zawodowe jako ślusarz, lecz nigdy nie pracował w tym zawodzie. W świadectwach pracy, znajdujących się w aktach rentowych wskazano, iż odwołujący pracował na stanowisku robotnika transportowego, operatora wózka widłowego i kierowcy. S. C. (1) pytany o zajmowane stanowiska i rodzaj wykonywanych czynności podał, iż w Zakładach (...) na początku pracował na produkcji przy wyrobieniu płyt azbestowych, obsługiwał maszynę, która rozdrabniała płyty azbestowe, następnie przez miesiąc pracował jako operator wózka widłowego, a potem jako robotnik przy rozładunku rzeczy, przychodzących koleją do zakładu.

W niniejszej sprawie Sąd ostatecznie dysponował opiniami trzech zespołów biegłych. Pierwszy zespół składał się z biegłych z zakresu kardiologii, reumatologii, gastrologii, pulmonologii i laryngologii, przy czym biegły z zakresu pulmonologii nie wydał stanowczej opinii, a pozostali biegli nie stwierdzili u odwołującego niezdolności do pracy.

Drugi zespół składał się z biegłych z zakresu ortopedii, kardiologii, pulmonologii i laryngologii. Ten zespół stwierdził, że schorzenie laryngologiczne w postaci obustronnego niedosłuchu odbiorczego, szumów usznych oraz nieżyty trąbek słuchowych czyni odwołującego nadal częściowo niezdolnym do pracy na 2 lata, zaś pozostałe schorzenia nie powodują niezdolności do pracy.

Trzeci zespół biegłych składał się z biegłego z zakresu laryngologii i z zakresu medycyny pracy. Co do niezdolności do pracy wypowiedział się pośrednio, gdyż stwierdził, że występujący u odwołującego obustronny niedosłuch zmysłowo-nerwowy powoduje jego niezdolność do pracy w hałasie oraz na stanowisku kierowcy, odwołujący może natomiast pracować na stanowisku ślusarza i robotnika.

Wobec dwóch zbieżnych opinii biegłych z zakresu kardiologii i pulmonologii należy uznać, iż schorzenia kardiologiczne oraz astma nie powodują niezdolności do pracy. Również schorzenia kręgosłupa i przewodu pokarmowego nie powodują takiej niezdolności. Biegli oceniający w/w schorzenia wydając opinię opierali się na badaniu przedmiotowym odwołującego i wynikach badań, w opiniach wskazali stopień nasilenia stwierdzonych u odwołującego schorzeń kardiologicznych, schorzenia kręgosłupa i astmy. Kwestia wpływu astmy na zdolność do wykonywania pracy została rozstrzygnięta w opinii drugiego zespołu biegłych. Wydający wówczas opinię lekarz pulmonolog dysponował już nowymi wynikami badań spirometrycznych, złożonymi przez odwołującego i mógł

wypowiedzieć się jednoznacznie co do stopnia zaawansowania tej choroby, a biegły ten wskazał, iż w spirometrii nie stwierdzono zaburzeń.

Istotnym w sprawie okazało się schorzenie laryngologiczne odwołującego, gdyż ono przesądziło o niezdolności do pracy S. C. (1).

Wprawdzie także w pierwszym zespole biegłych był lekarz laryngolog i nie stwierdził on niezdolności do pracy, lecz zdaniem Sądu przy orzekaniu należy wziąć pod uwagę opinie dwóch lekarzy laryngologów orzekających w drugiej i trzeciej opinii.

Zauważyć należy, że nie było sporu co do rodzaju schorzenia laryngologicznego, występującego u odwołującego.

Orzekający w pierwszej opinii biegły laryngolog M. P. stwierdził u odwołującego obustronne upośledzenie słuchu typu odbiorczego z szumami usznymi, lecz stwierdził jednocześnie, iż upośledzenie to jest nieznacznego stopnia i dlatego nie powoduje niezdolności do pracy.

Orzekająca w drugiej opinii biegła laryngolog A. S. rozpoznała u odwołującego obustronny niedosłuch odbiorczy, szумы uszne oraz niezbyt trąbek słuchowych a orzekający w trzeciej opinii biegły z zakresu otolaryngologii T. S. rozpoznał u S. C. (1) obustronny niedosłuch zmysłowo-nerwowy.

Zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W ocenie Sądu opinia biegłego M. P. nie może stanowić podstawy orzekania. Biegły wziął pod uwagę jedynie sam fakt występowania u odwołującego schorzenia w postaci niedosłuchu, nie uwzględnił natomiast wpływu tego schorzenia na możliwość wykonywania przez odwołującego pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Sąd w pełni natomiast podziela stanowisko biegłej laryngolog A. S., stwierdzającej częściową niezdolność do pracy, gdyż uwzględnia ono zarówno rodzaj schorzenia, jak i jego wpływ na możliwość wykonywania przez odwołującego pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Biegła podkreślała, iż odwołujący z uwagi na niedosłuch, szумы uszne oraz niezbyt trąbek słuchowych nie może pracować w hałasie i przy maszynach w ruchu. Wniosek ten jest logiczny, gdyż w/w schorzenia utrudniają prawidłowe słyszenie i przez to negatywnie wpływają na możliwość postrzegania dźwięków otoczenia, a takie postrzeganie jest konieczne dla prawidłowego i bezpiecznego prowadzenia pojazdów mechanicznych i wózków widłowych oraz pracy przy maszynach w ruchu, zaś dodatkowo praca w hałasie (przy maszynach w ruchu) powoduje pogłębianie się niedosłuchu. Powyższe oznacza, iż odwołujący nie może też pracować na stanowisku robotnika. Na takim stanowisku pracował w Zakładach (...). Zeznań odwołującego wynika iż czynności faktycznie przez niego wykonywane nie pokrywają się z danymi wynikającymi ze świadectwa pracy. Odwołujący podał bowiem, że w Zakładach (...) pracował na produkcji przy obsłudze maszyn przy wyrobie płyt azbestowych, jako operator wózka widłowego i jako robotnik przy rozładunku, przy czym czynności wykonywał wówczas przy pracujących maszynach, tj. dźwigu oraz w otoczeniu samochodów transportujących przychodzące towary. Niedosłuch i szумы uszne wykluczają zaś wykonywanie tego rodzaju prac, gdyż odwołujący albo obsługiwał maszyny w ruchu, albo wykonywał czynności przy takich maszynach.

Biegły laryngolog T. S. i biegła z zakresu medycyny pracy H. P., wydający trzecią opinię wskazali, że obustronny niedosłuch stwierdzony u odwołującego jest przeciwwskazaniem do pracy na wysokości, w hałasie oraz zawodowego prowadzenia pojazdów mechanicznych. Biegli wskazali, że odwołujący nie może być kierowcą samochodu ciężarowego, ich zdaniem może natomiast wykonywać pracę robotnika transportowego i robotnika w zakładzie produkującym azbest oraz pracę ślusarza.

Także więc i z tej opinii wynika, iż S. C. (1) nie może być kierowcą, nie może też być operatorem wózków widłowych.

Wprawdzie w/w biegli wskazali, iż odwołujący może wykonywać pracę robotnika transportowego i pracę ślusarza, Sąd nie podziela jednak tego stanowiska.

Jak już wskazano wyżej, na stanowisku robotnika odwołujący pracował w Zakładach (...), pracował wówczas na produkcji przy obsłudze maszyn przy wyrobie płyt azbestowych, jako operator wózka widłowego i jako robotnik przy rozładunku, albo więc obsługiwał maszyny w ruchu, albo wykonywał czynności przy takich maszynach.

Zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Podnieść trzeba, iż w doktrynie wyróżnia się kwalifikacje w ujęciu formalnym (odzwierciedlające zakres i rodzaj przygotowania zawodowego; udokumentowane świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami) oraz kwalifikacje rzeczywiste, tj. wiedzę i umiejętności faktyczne (U. J., *Zmiana...*, s. 153-154; tejże, *Niezdolność...*, s. 14; tejże, *Kwalifikacje...*). Zdaniem autorki przy ocenie niezdolności do pracy dla celów rentowych uwzględniać należy płaszczyznę kwalifikacji rzeczywistych, gdyż istota problemu sprowadza się do stwierdzenia, w jakim stopniu wiedzę i umiejętności, którymi dysponuje dana osoba, można wykorzystać w pracy mimo zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w/w pogląd. Będzie miał on znaczenie dla ceny kwalifikacji odwołującego do wykonywania zawodu ślusarza. S. C. (1) ma wprawdzie wykształcenie zawodowe w tym kierunku, lecz nigdy nie pracował w zawodzie ślusarza a to oznacza, że faktycznie utracił umiejętności do jego wykonywania, gdyż biorąc pod uwagę znaczący upływ czasu od chwili, gdy uczył się tego zawodu do chwili obecnej, zmieniły się narzędzia. Nadto ślusarze wykonują też czynności naprawy maszyn i urządzeń, muszą więc je znać a obecnie – z uwagi na rozwój technologiczny – maszyny i urządzenia są bardziej skomplikowane a czynności naprawy wymagają znajomości budowy tych maszyn i urządzeń.

W tej sytuacji fakt, iż odwołujący ma formalne wykształcenie ślusarza nie oznacza, iż aktualnie posiada faktycznie umiejętności do wykonywania tego zawodu.

Z przyczyn omówionych wyżej należy więc uznać, że faktycznie także z opinii biegłych T. S. i H. P. wynika, iż odwołujący jest niezdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, jest więc częściowo niezdolny do pracy.

Z uwagi na powyższe ustalenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał S. C. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres wskazany przez biegłych w drugiej opinii, tj. od ustania poprzednio przyznanej renty (01.01.2012r.) do 31.01.2014r.

Taki czasookres niezdolności nie był kwestionowany. Sąd nie dopuszczał już opinii uzupełniającej, która miałaby na celu ustalenie dłuższego czasookresu pobierania renty. Sąd miał na uwadze fakt, iż odwołujący już od 2012r. nie pobierał faktycznie renty, był więc pozbawiony środków utrzymania, może zaś złożyć nowy wniosek o rentę.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220).

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zaistniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Materiał dowodowy zebrany na etapie postępowania przed organem rentowym nie pozwalał pełną ocenę stanu zdrowia S. C. (1). W sprawie orzekały trzy zespoły biegłych i brały pod uwagę także nową dokumentację medyczną, złożoną dopiero przed Sądem.

Reasumując należy stwierdzić, że organowi rentowemu nie można przypisać odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.